

General | | Actualitzat el 28/06/2021 a les 07:07

Com posar límits als avis en la criança dels nostres fills?

Quan fan i desfan sense el teu permís, quan no entenen les nostres decisions i la nostra manera de criar

[inicicentrareport]Un dels temes recurrents que apareix en consulta i als grups és la relació amb la família d'origen i amb la família extensa. Sovint, ja en l'embaràs, comencem a notar canvis. Potser **hi ha comentaris que ens molesten**. Potser la nostra mare no entén que vulguem parir a casa, i ens ho fa saber cada dia. O potser la nostra tieta ens diu que això de donar el pit és una moda.

És possible que **tot plegat ens comenci a molestar** i que no trobem la manera de posar-hi fre. A vegades, durant el postpart, la cosa s'accentua. El sogre es passa al dia a casa i vol agafar al nadó i no sabem com dir-li que no. El nostre pare assumeix que anirem a dinar cada diumenge i ara **ja no ens ve de gust**, volem passar el dia amb la família. Amb la nostra pròpia família. I és que al final, aquest és el tema. **Amb l'arribada d'un nadó, es constitueix una nova família.**

Cada cop que neix una criatura, remou a tot el sistema familiar. Cada naixement fa canviar la família sencera, produint una modificació generacional: els fills es converteixen en pares, els pares en avis, els germans en tiets, els avis en besavis? **Les famílies s'han de reajustar** i cada canvi en un membre afecta els altres.

Tot aquest moviment produeix canvis, i per tant, necessitem un temps i un període d'adaptació per tornar a funcionar fluidament en els nostres rols. Per poder ubicar-nos, per poder veure què necessitem, i **quins límits hem d'anar posant** per tal de poder estar còmodes.

A més, les famílies són organismes vius: neixen, creixen i evolucionen. Cada un dels progenitors va néixer d'una família diferent, amb maneres de fer diferents, idees diferents i costums diferents. En resum, **models diferents**. Crear una nova família vol dir enllaçar aquests diferents models i **crear-ne un de propi**. Hem de prendre consciència que des de l'embaràs, comencem a crear la nostra pròpia família, que serà autònoma, diferent de la d'origen i responsable de les seves pròpies decisions.

I adonar-nos d'això, que **ara nosaltres som una família, diferent de la d'origen és el primer pas per posar límits**. En aquest sentit, hem de poder parlar, com a parella i copares. Arribar a acords. Teixir el que serà aquesta nova família que estem creant. És important tenir en compte també el que comentàvem al principi, cadascú ve d'una família diferent, amb models de criança diferents.

És normal que hi hagi comportaments de la nostra parella que de primeres ens costin d'entendre. És habitual també que tinguem mirades diferents sobre alguns aspectes de la criança. I pot ser que a vegades no entenguem el punt de vista de la nostra parella. Si ens trobem en aquesta situació, podem preguntar-nos com va ser educat ell o ella, com va ser la seva infantesa, quin **tipus de vincle té amb els seus pares**, quin tipus de relació tenen actualment.

Fent-nos aquestes preguntes potser ens serà més fàcil entendre algunes coses. Potser entendrem per què li costa parlar amb la seva mare, perquè no li pot dir al seu pare que no vingui de visita tantes hores, o perquè necessita el dinar dels diumenges amb la família.

Per tant, el primer de tot és fer equip amb la nostra parella. **Parlar**. Entendre'ns. Comprendre'ns. Reflexionar i detectar quines són les expectatives de la resta de la família i què és el que desitgem nosaltres. Decidir juntes on estaran els límits. Si anem juntes, si som equip, ens serà molt més fàcil

comunicar-ho a la resta de la família.

I és que aquí està la clau de tot. La comunicació. Poder transmetre tots aquests acords que hem fet com a parella a la resta de la família. En aquest sentit, podem parlar de quatre idees importants:

Qui diu què: Hem de tenir en compte que la manera en què ens relacionem i comuniquem amb la nostra família directa (les nostres mares i pares) és molt diferent de la que tenim amb la família política (sogres o cunyats).

Així, és preferible que si hem de comunicar una opinió, reflexió o decisió respecte al nadó o la criança:

[GotaVerdaBuit]Després de **parlar-ho en parella i com equip**

[GotaVerdaBuit]**Cadascú sigui el portaveu amb la seva família d'origen** de les decisions ja preses. En aquest sentit és important que quan comuniquem aquestes decisions ho fem també com equip. Per exemple: "Nosaltres hem decidit que no donarem res que porti sucre", evitant així fer només a un membre de la parella responsable de la decisió.

[GotaVerdaBuit]**Assertivitat:** Ser assertives significa comunicar-nos sense caure en l'agressivitat ni la passivitat. Significa ubicar-nos en un punt intermig, sense buscar convèncer als altres però sense deixar d'expressar el que volem o hem decidit. Per exemple: "Entenem el que ens dieu i ho agraïm, però això és el que a nosaltres ens funciona millor".

[GotaVerdaBuit]**Explicacions:** Donar explicacions només si creiem que seran ben rebudes. Si creiem que interessin i que són necessàries. Cansa molt passar-nos el dia citant articles científics o referenciant què diu la OMS sobre el collit. No cal fer pedagogia gratuïta ni cal convèncer a ningú. Si tenim clares les nostres decisions no cal justificar-les externament.

[GotaVerdaBuit]**Escollir què és realment important.** Hem d'entendre que les nostres criatures estaran en relació amb moltes persones. I que aquestes persones tindran una manera particular i especial de fer les coses i d'entendre el món. Així, segurament, podrem negociar amb àvies i tiets algunes coses que siguin importants per nosaltres. Però serà impossible que ho facin tot exactament a la nostra manera. Per tant, si per nosaltres el més important és, per exemple, que quan estigui amb l'avi no vegi la televisió, podem prioritzar-ho i comunicar-ho així.

Per acabar, vull recordar que **els límits cuiden**. Delimiten l'espai on vivim. Ens deixen caminar amb seguretat i saber per on ens estem movent. Així, quan posem un límit, tot i que al principi sigui incòmode, tot i que a vegades no sigui ben rebut, hem de pensar que ens estem cuidant. A nosaltres. Al nostre nadó. I a aquesta nova família que tot just comencem.